

บทที่ 8

ชาติพันธุ์ การตั้งถิ่นฐาน และประชากรในแองโกลอเมริกา

จุดประสงค์

เมื่อเรียนจบหนึ้นแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เขียนสรุปเบตที่ตั้งของชาติพันธุ์อินเดียนแดงในแองโกลอเมริกาได้
2. ระบุชื่อชาติพันธุ์ตามเขตที่ตั้งทางๆ ได้อย่างน้อยเขตละ 2 ชาติพันธุ์
3. อธิบายแหล่งอาหารธรรมชาติของชนพื้นเมืองอินเดียนแดงสมัยก่อนโคลัมบัส ได้อย่างน้อย 2 แหล่ง
4. กำหนดที่ตั้งและเขียนชื่อชาติพันธุ์อินเดียนแดงในแผนที่โครงร่างแองโกลอเมริกาได้อย่างน้อย 5 ชาติพันธุ์

การตั้งถิ่นฐาน

เรื่องราวของแองโกลอเมริกา เป็นเรื่องราวของความเป็นปีกแห่งของวัฒนธรรม อันเก่าแก่ที่มีต่อสภាពัสดุล้อมที่เป็นป่า ได้มีการมองข้ามประวัติศาสตร์ของแองโกลอเมริกา โดยไม่ได้กล่าวถึงเลยในช่วง 6,000 ปีแรก และเพียงจะมากล่าวถึงชาวบุโรพผู้ซึ่งมีความเจริญ มาแล้ว มาตั้งรกรากอยู่ พวคนี้ได้นำของเก่ามาสร้างใหม่ ดังนั้น จึงไม่ใช่แต่เพียงเป็นการขยายตัวจากโลกเก่าเท่านั้น แต่ยังเป็นการผสมปะบันระหว่างชนต่างเชื้อชาติ ที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมต่าง ๆ อีกด้วย แองโกลอเมริกานับเป็นผลสำเร็จสูงสุดในการนำคนต่างชาติพันธุ์ มารวมกัน มีขั้นติธรรมในศาสนา มีความเสมอภาคในสังคม มีโอกาสก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และมีความเป็นประชาธิปไตยทางการเมือง

ประวัติศาสตร์ของแองโกลอเมริกาตั้งต้นด้วยการบรรยายถึงการบุกเบิก แผ่นดิน อาณาเขตของทวีปอเมริกาเหนือ โดยเริ่มมีการตั้งถิ่นฐานเป็นครั้งแรกทางชายฝั่งตะวันออก ที่เป็นชั้นนึงกับพระอยุคุไกลักบ์ทวีปยุโรป มีдинแดนลุ่มแม่น้ำ และมีภูมิอากาศที่สบายน่าอยู่ อดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องช่วยตัดสินใจให้แก่นักบุกเบิกในการเลือก ประกอบอาชีพ จนทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ อันมีส่วนทำให้เกิดพัฒนาการแก่แองโกลอเมริกา ก่อนที่โคลัมบัสจะเดินทางมาสำรวจบดินเดนโลกใหม่ แองโกลอเมริกาเป็นที่อยู่ของอินเดียนแดง มาก่อน ชนกลุ่มนี้เชื่อกันว่าสืบเชื้อสายมาจากชาวเอเชีย ซึ่งได้อพยพไปจากดินแดนต่าง ๆ ในทวีปเป็นระยะๆ นักมนุษยวิทยาเชื่อว่าพวคนี้เดินทางข้ามช่องแคบเบริง ซึ่งอยู่ระหว่างไซบีเรีย และอะแลสกา และมุ่งหน้าลงมาทางใต้ ผ่านที่ราบภาคกลาง บังกีลงทางใต้ไปตามเทือกเขาใหญ่ และบังกีลงมาตามชายฝั่งตะวันตก มีผู้ให้ความเห็นว่าการอพยพนี้คงจะกระทำในระหว่าง ลำดับอายุธราโน้แข็งอิลลินอยส์

เมื่อโคลัมบัสเดินทางมาพบอเมริกา เป็นระยะเวลาที่มีชนพื้นเมืองคือ อินเดียนแดง อาศัยอยู่แล้วตั้งแต่เขตทุ่งอาร์กติกทางตอนเหนือลงไปจนถึงเกาะเทียร์ราเดล-ฟูเอโก ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของทวีปอเมริกาใต้ อินเดียนแดงที่อาศัยอยู่นี้มีความแตกต่างกันไปตามสภาพภูมิอากาศ ทั้ง ๆ ที่เชื่อว่าพวคนี้สืบเชื้อสายมาจากชนเชื้อชาติเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มชนเหล่านี้ได้พยายามปรับภาวะเศรษฐกิจของตนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่

การตั้งถิ่นฐานของชนพื้นเมือง

บริเวณที่ตั้งถิ่นฐานของอินเดียนแดงชาติพันธุ์ต่าง ๆ นี้ ได้อาศัยหลักฐานจากการสังเกต ของนักสำรวจชาวบุโรพ และกลุ่มชนผู้ตั้งถิ่นฐานในระยะเริ่มแรก แต่ผลจากการเคลื่อนย้าย

ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในขณะที่ชาวพิวข่าวเข้าไปตั้งรกรากในระหว่างปี พ.ศ. 2035 (ค.ศ. 1492) และ พ.ศ. 2343 (ค.ศ. 1800) เป็นต้นมา จึงทำให้ต้องมีการกำหนดเขตที่ตั้งของชาติพันธุ์นั้น ๆ โดยประมาณ ซึ่งอาจกล่าวได้ดังนี้

อาร์กติก (Arctic) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ใหญ่คือ อลูท (Aleuts) อาศัยอยู่ในหมู่เกาะอลิเวชียน และเอสกิโม จำแนกเป็นชาติพันธุ์ย่อยมากมาย เช่น แมกเคนชีอสกิโม (Mackenzie Eskimo), คาริบูอสกิโม (Caribou Eskimo) ลาบรادرอร์อสกิโม, (Labrador Eskimo) และคอตเซบูอสกิโม (Kotzebu Eskimo) เป็นต้น ซึ่งแต่ละชาติพันธุ์เหล่านี้ยังแบ่งแยกย่อยออกไปอีก

กึ่งอาร์กติก (Sub Arctic) หรือเขตป่าสน เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์อินเดียนแดง ซึ่งจำแนกออกได้เป็นชาติพันธุ์ย่อย เช่น อินกาลิก (Ingalik), โคယุคอน (Koyukon), ตานานา (Tanana) เป็นต้น ในรัฐอะแลสกา ชิปิวyan (Chipewyan), ครี (Cree), นัสกาปี มอนทัคเนส (Naskapi Montagnais), யෙල්ලෝවින්ෆී (Yellow Knife) ในแคนาดา เป็นต้น

ชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ (Northwest Coast) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ใหญ่คือ นูต加 (Nootka), ไฮดา (Haida), ทลิงกิต (Tlingit) ในแคนาดา, ชินุค (Chinook), ทวนา (Twana) โควลิตซ์ (Cowtitz) ในสหราชอาณาจักร เป็นต้น

ที่ราบสูง (Plateau) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น ชูสวัป (Shuswap), คูตินาย (Kutinali) ในแคนาดา, สปอยเกน (Spokane), ปาลูส (Palous), უมัติลล่า (Umatilla), เนซเพรซ (Nez Perce), แฟลตヘด (Flathead) ในสหราชอาณาจักร เป็นต้น

เกรตเบสิน (Great Basin) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ใหญ่ ๆ เช่น ชูชอนี (Shoshoni), แบนโนค (Bannock), อูต (Ute), ไพรุต (Paiute) ซึ่งในแต่ละชาติพันธุ์ยังแยกย่อย ๆ อีก

แคลิฟอร์เนีย (California) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น โปโม (Pomo), โยคุต (Yokut), เชอร์รานา (Serrano), คาชูล่า (Cahulla) เป็นต้น

ตะวันตกเฉียงใต้ (Southwest) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น นาวาโซ (Navaho), อะปาเช (Apache), โมชาเว (Mohave), ยา瓦ปาย (Yavapai), ชูนี (Zuni), พูเอบล (Pueblo), โฮปี (Hopi) เป็นต้น

ที่ราบใหญ่ (Great Plains) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น แบลคฟุต (Blackfoot), เพลนส์ครี (Plain Cree), แอสสินิบวน (Assiniboin), ในแคนาดาและเชยエン (Cheyenne) ชิอุซ (Sioux), โฮปี (Hopi), เพานี (Pawnee), ยังตัน (Yankton), กิโววา (Kiowa), โอชาเก (Osage), คอมันเช (Comanche), อะราปะโไฮ (Arapaho) ในสหราชอาณาจักร

ตะวันออกเฉียงเหนือหรือป่าตะวันออก (Eastern Woodland), เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น โอจิบوا (Ojibwa), มิกแมก (Micmac), อัลgonkin (Algonkin) ในแคนาดา นูหสุค (Boothuk), พอกซ์ (Fox), มีโนมุนิ (Menomuni), วัมปานาวก (Wampanaog) หรือแมสซาชูเซตส์ (Massasoit), กิกคาปู (Kickapoo) ในสหรัฐอเมริกา

ตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast) เป็นที่อยู่ของชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น เชอโรเก่ (Cherokee), วิชิตา (Wichita), ครีก (Creek), ชิกคาซอ (Chickasaw) ช็อกเตา (Chotaw) และซิมิโนล (Seminole)

แหล่งอาหารธรรมชาติ

ชนพื้นเมืองในทวีปอเมริกาเหนือในสมัยก่อนโคลัมบัสยังคงด้วยการพึ่งแหล่งอาหารตามธรรมชาติซึ่งมีอยู่ 6 แหล่งด้วยกัน คือ

แหล่งที่ 1 กวางcaribou (Caribou)

แหล่งที่ 2 ปลาแซลมอน (Salmon)

แหล่งที่ 3 เมล็ดผลไม้ป่า (Wild Seed)

แหล่งที่ 4 กระติงหรือไบซอน (Bison)

แหล่งที่ 5 ข้าวโพดตะวันออก (Eastern Maize)

แหล่งที่ 6 เกษตรแบบเพิ่มผลผลิต (Intensive Agriculture)

แหล่งที่ 7 ล่าสัตว์ (Game)

การหาอาหารจากเขตเหล่านี้ ได้ทำให้เกิดเกณฑ์กำหนดเป็นแหล่งวัฒนธรรมสำคัญ ๆ ของแองโกลอเมริกา ในสมัยก่อนโคลัมบัส ซึ่งมีความแตกต่างกันดังนี้

แหล่งกวางcaribou

เขตนี้เป็นที่อยู่ส่วนใหญ่ของพากເອສກິໂມ ໃນອະແລສາ ແລະ ໃນແກ່ນາດາ ຮັມທັງພວກອີນເດີນແດງໃນແກ່ນາດາປ້ຈຸບັນດ້ວຍ ບຣິເວນນີ້ຢູ່ໃນເຂດທຸນດຣາ ແລະ ກົງອາຮົກຕິກ ພວກກຸມ່ຳໜັນ ທີ່ຢູ່ຈະດຳຮັງຊື່ພົດວ່າງກວາງcaribou ແຕ່ຍັງມີສັຕິວົນໆ ຈຶ່ງ ແມ່ນໜ້າ ທີ່ພົບໃນເຂດທະເລເບຣິງ ຊຶ່ງໃຫ້ເປັນທັງອາຫາຣ ເຄື່ອງນຸ່ງໜ່າມ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາຫາຍ ກວາງກວາງcaribou ຈະມາຊຸມນຸ່ມກັນຕລອດຖຸໜາວ ຈົນຖື່ງຖຸ້ວອນ ຊຶ່ງທຳໃຫ້ພວກອີນເດີນແດງແລະເອສກິໂມໄດ້ມີໂຄກສົດຕາມລ່າຍໝໍ່ໄດ້ຕລອດເວລາ ກວາງກວາງcaribou ໃຫ້ປະໂຍ້ນນຳກຳ ເນື້ອໃຫ້ເປັນອາຫາຣ ມັນໃຫ້ກຳເສົ້າຜ້າ ຮອງເທົ່າ ເລື່ອນ ແລະ ສ້າງບ້ານ ເນື້ອງຈາກຄວາມຈຳເປັນບັນດາ ຈຶ່ງທຳໃຫ້ชนพื้นเมืองເຫຼັນເປັນພວກເຮົ່ວອນ ອູ່ຮັມກັນເປັນກຸມ່ຳເລີກໄມ່ກີ ຄຽວເຮືອນ ການປົກປອງແບບບ້ານເມື່ອມື້ນ້ອຍ ແມ່ວ່າຈະມີຫິວໜ້າເຟ່າ ກົງເກັນທີ່ກຳສັງຄມ

และทางศาสนา มีน้อย บ้านที่สร้างต้องให้สอดคลายแก่การเคลื่อนย้าย อาหารก็เก็บแต่น้อย ศุนข มีความสำคัญมาก เพราะเป็นสัตว์พาหนะลากเลื่อนในฤดูหนาว แต่ในฤดูร้อนกลุ่มนี้จะใช้เรือแคนูล่องในแม่น้ำ

พวกເອສົກໂມເຮັດວ່ອນນ້ອຍກວ່າພວກອືນເດີຍແດງ ໃນແຄນາມັກຈະອາຫັນຢູ່ຕາມຫຍັງຜົ່ງຂອງມາສຸທຣອາຮົກຕິກຕລອດຖຸ່ານາວັນຍາວານາ ໂດຍບໍ່ມີລຸກອູ່ແຕ່ໃນບ້ານທີ່ສ້າງດ້ວຍໄມ້ແລະຫຍຼາໃນຖຸ່ານີ້ຈະຍ້າຍລົງມາທາງຕອນໄດ້ກໍາກຳລ່າຄາຣຸນູ່ ເພື່ອນໍາໄປໃຫ້ເປັນທັງເຄື່ອງອຸປ່ໂກດແລະບົຣິໂກດ

ແຫ່ງປາແຫລມອນ

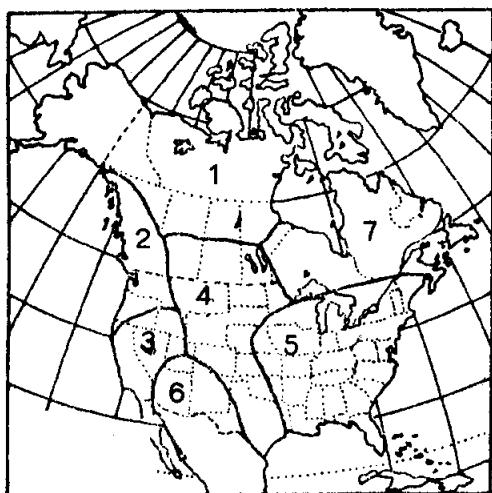
ເບີຕື່ນີ້ໄດ້ແກ່ ບຣິເວັນຫຍັງຜົ່ງຕະວັນຕົກເນີຍງ໌ເໜືອຂອງແອງໂກລອມເມຣິກາ ອີ່ອບຣິເວັນຫຍັງຜົ່ງດ້ານໄຕ້ຂອງຂະແລສກາ ແລະຫຍັງຜົ່ງບຣິຕີໂຄລັມເບີຍຂອງແຄນາດາ ເປັນທີ່ອູ່ຂອງພວກເອສົກໂມ 2-3 ຊາດີພັນຫຼຸ່ງແລະອືນເດີຍແດງ ທີ່ມີຄວາມໄກລ້ສົດກັບຫວາເອເຊີຍນາກກວ່າພວກອື່ນ ຈະພັ້ນເມືອງເຫຼັນໜ້າເລີ່ມຫຼັບພົດວິການປະປາງ ໂດຍການຈັບປາແຫລມອນເປັນອາຫາຮ່າກ ເຄື່ອງນີ້ທີ່ໃຫ້ມີທັງຫອກ ຄົມວັກ ຂອ ແລະແຫ ແລະເຮືອແຄນູ່ທີ່ຊຸດຈາກໄນ້ຫຼຸ່ງຕັ້ນເດີຍວາ ເຮືອນາງລໍາຈຸຈົນໄດ້ຄື່ງ 50 ດັນນອກຈາກຈະໃຫ້ເຮືອໃນການຈັບປາແລ້ວ ຍັງໃຫ້ລາປາວັພຶກດ້ວຍ

ພວກອືນເດີຍແດງມັກອູ່ຮ່ວມກັນໃນເຂົຕປ່າທຶນ ສ້າງບ້ານອູ່ຢ່າງຄວາມດ້ວຍເຕະໄມ ແລະຫຼຸ່ງຈາກໄນ້ເຊີດົກ ແລະສປ່ຽນ ຕັ້ນບ້ານມັກມືນາດໃຫ້ໆ ຈູ່ໄດ້ຫລາຍຄຣອບຄຣັວ ມີໜ່ອງລົມທາງດ້ານຫລັກຄາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທາງຮະບາຍຄວັນຈາກການປະກອບອາຫາຮາ ອາຫາຮປະຈໍາສ່ວນມາກໄດ້ແກ່ ພລໄມ້ຕ່າງ ຈະທີ່ມີຕາມຖຸກາລ ເຊັ່ນ ລູກເບອຣີ ພຶ້ບາງໜິດ ແລະຮາກໄມ້ ກວາງ ແລະສັຕິເລີກ ຈະກຸມີອາກາສໃນເຂົຕແຫລມອນ ອັບອຸ່ນ ສປາຍ ດັ່ງນັ້ນ ຜັນໜີເມືອງຈຶ່ງໜຸ່ງໜ່າຍເລັກນ້ອຍ ໂດຍຫ່ອຫຼຸ່ມຮ່າງກາຍດ້ວຍພ້າທ່ານທີ່ເກັກດ້ວຍມືອ ເວີກວ່າ Chilkat Blanket ແລະເນື່ອງຈາກມີໄໝອຸດສມນູຮັນ ພວກນີ້ຈີ່ໃຫ້ເລວາວ່າ ທ່ານກໍາກຳການແກະສລັກໄມ້ ເຊັ່ນ ແກະສລັກເສາບ້ານ ເສາປະຕູ ພຣ້ອມກັບລົງສື່ອຢ່າງດງການ ແກະສລັກໜ້າກາກເປັນຕົ້ນ ກິຈການແກະສລັກເສາບ້ານ ເສາປະຕູ ພຣ້ອມກັບລົງສື່ອຢ່າງດງການ ແກະສລັກໜ້າກາກເປັນຕົ້ນ ກິຈການແກະສລັກເສາບ້ານ ເສາປະຕູ ພຣ້ອມກັບລົງສື່ອຢ່າງດງການ ຖື້ນທີ່ກຳກຳການ ພົມທີ່ເດີນເຄື່ອພົມທີ່ ພອຕແຕ່ (Pottatch) ທີ່ເປັນພົມທີ່ແສດງຄວາມຮ່າງຍາຍຂອງເຈົ້າອົງການ ໂດຍການທຳລາຍໜ້າຂອງຂອງຕົນ ແລະແຈກຂອງຂ້ວຍໃຫ້ເກົ່າຄົນໂດຍໄມ້ຮູ້ຈັກຈົບ ມີການຈັບເໜີຍຕ່າງເປົ້າມາເປັນທາສ ແລະບາງຄັ້ງກີ່ມີການສັງເວຍເໜີຍໃນພົມທີ່ດ້ວຍ

ວັດນະຮົມຂອງໜັກລຸ່ມນີ້ໄດ້ແຜ່ເຂົ້າໄປໃນພື້ນທຶນ ໄປຕາມແມ່ນ້ຳທີ່ມີປາແຫລມອນ ດັ່ງຈະພບໃນບຣິເວັນລຸ່ມແມ່ນ້ຳໂຄລັມເບີຍຂອງຮູ້ວອີ້ງຕົນ, ຮູ້ອອີກອຸນ ແລະເຮືອຍລົງມາທາງຕອນໄດ້ຈົນຄື່ງແມ່ນ້ຳແຄລແມັບ (Klamatch) ໃນຮູ້ແຄລິພົວເນີຍ

รูป 8.1 : เส้นทางของพายพองชาวอินเดียนแดง
ในสมัยก่อนโคลัมบัส

รูป 8.2 : แหล่งอาหารความชรร์มชาติก่อน
โคลัมบัส

- 1 กวางcarib
- 2 ปลาแซลมอน
- 3 เมล็ดผลไม้ป่า
- 4 กระดิ่งหอยใบซ่อน
- 5 ข้าวโพดตะวันออก
- 6 เกษตรแบบเพิ่มผลผลิต
- 7 ถั่วสีดำ

แหล่งเมล็ดผลไม้ป่า

เขตนี้อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ชนพื้นเมืองได้อาศัยผลไม้เบสิกแข็งจากต้นโอลิคเป็นอาหารหลัก แต่บางทีก็ใช้ผลไม้ป่าชนิดอื่น วิธีทำคือ เอาผลไม้มาตำในครก ทำเป็นแป้ง แล้วผสมกับน้ำร้อนทำเป็นคล้ายขนมปัง แต่พอกที่อยู่ตามชายฝั่งจะทำการประมง

เมื่อเปรียบเทียบกับวัฒธรรมในเขตอื่น ๆ ของแองโกลเเมริกาแล้ว วัฒธรรมของชนพื้นเมืองในเขตนี้อยู่ในระดับต่ำสุด ตัวบ้านที่สร้างเป็นเพียงกระถอมกันลมและแดดเท่านั้น เครื่องนุ่งห่มมีความสำคัญน้อยมาก อาวุธที่ใช้ก็มีน้อย เพียงแต่นูแบบง่าย ๆ เท่านั้น การคมนาคมทางแม่น้ำ ใช้แพที่ทำขึ้นจากการผูกชุงเข้าด้วยกัน พากอินเดียนแดงในเขตนี้มีงานฝีมือที่ประณีตอย่างหนึ่งก็คือ การสาunategr้าด้วยกอก ตะกร้านี้ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง เช่น เก็บผลไม้ไว้ใช้เป็นอาหารและบางชนิดใช้ใส่น้ำได้ด้วย

แหล่งกระทิงหรือใบชอน

เขตนี้อยู่ในบริเวณที่ราบสูงทึ่งในประเทศแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ชนพื้นเมืองในเขตนี้ยังคงใช้ด้วยการออกล่ากระทิง วัฒธรรมของชนพื้นเมืองในเขตนี้คล้ายคลึงกับในเขต กวางคาเรนุ่งหลายอย่าง แต่แตกต่างตรงที่ว่ามีความเป็นระเบียบมากกว่า ชาติพันธุ์ต่าง ๆ มีขนาดใหญ่กว่าและมีพิธีและสังคมที่เจริญมากกว่า

พากอินเดียนแดงในเขตนี้เป็นพากเร่ร่อน อพยพไปตามผุ่งกระทิงตามฤดูและด้วยความจำเป็นอันนี้จึงมีผลทำให้การสร้างที่อยู่อาศัยเป็นแบบกระโจมหนัง ซึ่งสามารถถืออ่อนและขยายได้สะดวก ของใช้ส่วนตัวและของใช้ประจำบ้านมีน้อย ตะกร้ามีใช้บ้าง แต่ยังไม่มีหลักฐานว่ามีการใช้หม้อ มีการใช้หินดิบทำถุงสำหรับเก็บเนื้อสัตว์และผลไม้ รองเท้า เลื่อนสูนข และเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งทำเพียงแค่เย็บให้เข้ารูป ไม่ปราฏว่ามีการทอดผ้า หรือถ้ามีก็อาจทำน้อยมาก มีการใช้ชันและถุงศรีษะเป็นอาวุธในการล่าสัตว์ และทำสังคม มีดและหัวชันทำด้วยหินยังไม่มีการใช้โลหะ ได้เริ่มมีการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินกันบ้างแล้ว ทั้งนี้เพราะมีหลักฐานปราฏว่า พากอินเดียนแดงชาติพันธุ์ต่าง ๆ ได้มีการทำหนดเขตในการล่าสัตว์ และมักทำสังคมเพื่อปักป้องสิทธิ์ของตน

แหล่งข้าวโพดตะวันออก

เขตนี้อยู่ทางตะวันออกของทวีป เขตนี้ได้รู้ว่าเป็นเขตปลูกข้าวโพด ข้าวโพดเป็นพืชอาหารหลักที่ปลูกกันได้ทั่วไป แต่ก็มีการปลูกพืชอื่น ๆ อีก เป็นต้นว่า ถั่ว น้ำเต้า พักทอง

แต่ใน ผังต่าง ๆ และยาสูบ ส่วนสัตว์ที่ใช้เป็นอาหารได้แก่ กวาง หมี กระต่าย สัตว์ปีกชนิดต่าง ๆ และปลาบ้างในบางคราว และเนื่องจากการเพาะปลูกต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 ฤดูกาล ดังนั้น บ้านเรือนที่อาศัยอยู่จึงต้องสร้างให้ถาวร หมู่บ้านมักตั้งอยู่บนพื้นดินที่ทำการถากถางแล้ว พากผู้หญิงจะทำงานเพาะปลูกในไร่ แต่พากผู้ชายจะเข้ามาล่าสัตว์ อาชญาที่ใช้ส่วนใหญ่คือชนา แต่ก็มีการใช้มีดและขวนบ้าง พากที่อยู่ทางตอนใต้ บางครั้งมีการใช้ปืนดินดำ วางยาเพื่อจับปลา และใช้เรือแคนูเป็นพาหนะ ในขณะที่พวกทางตอนเหนือใช้เลื่อนหิมะ เรือแคนูที่ชุดจากตันเบิร์ช และรองเท้าหิมะในการเดินทาง พากผู้ชายที่ไปล่าสัตว์มักไปเป็นกลุ่มใหญ่ และพากนี้บางทีก็กล้ายเป็นกลุ่มนักกรบดังเช่น ชาติพันธุ์อิโรควายส์ ในรัฐนิวยอร์ก ซึ่งนับว่าเป็นนักกรบที่เก่งกาจที่สุด สามารถปราบชาติพันธุ์อื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียงได้หมด และได้รวมกันเป็นกลุ่ม 6 ชาติ (Six Nations) ในคริสตศวรรษที่ 15 และ 16 ทำการต่อต้านกับพวกฝรั่งเศสที่เข้าไปตั้งถิ่นฐาน

แหล่งเกณฑ์แบบเพิ่มผลผลิต

เบน้อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ กินเนื้อที่ตั้งแต่รัฐแอริโซนา นิวเม็กซิโก และตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐเท็กซัส ลงมาทางใต้ผ่านที่ราบสูงเม็กซิโก อเมริกากลาง ตามลาดฆาตตะวันตกของเทือกเขาแอนดีส จนถึงประเทศชิลีตอนกลาง เป็นเขตที่มีการเพาะปลูกแบบเพิ่มผลผลิตเพาะปลูกพืชมาก และต่าง ๆ ชนิดในเนื้อที่จำกัดที่มีประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่นมาก กลุ่มชนพื้นเมืองในเขตี้มีอาชีพหลักคือ การเพาะปลูก ดินแดนที่มีวัฒธรรมสูงสุดในเขตี้คือดินแดนตอนใต้ของเม็กซิโก และแบบเทือกเขาแอนดีสในทวีปอเมริกาใต้ เช่น ในประเทศเอกวาดอร์และเปรู ส่วนดินแดนที่มีความเจริญรองลงไปคือ บริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นที่อยู่ของพากอินเดียนแดง ชาติพันธุ์พูโอล ชาติพันธุ์นี้ส่วนใหญ่อยู่รวมกันในบ้านใหญ่ซึ่งมีหลายชั้นและมีห้องเดียวภายในบ้าน แต่ละชั้นจะมีบันได และใช้เป็นทางเข้าแต่ละห้อง ซึ่งทางเข้านี้เข้าทางเพดานห้อง ไม่มีหน้าต่างหรือประตู ตัวเรือนจะตั้งอยู่ในที่ที่สามารถบังกันตัวได้ เช่น ที่ราบสูงหรือให้หน้าผา ตัวบันไดภายในออกบ้านสามารถซักกับชั้นได้ในตอนกลางวัน วัสดุก่อสร้างคือ อะโดบี (Adobe) ซึ่งเป็นดินเหนียวชนิดหนึ่ง นำมาผสมกับน้ำและฟางสับ แล้วนำไปตากแดดให้แห้งคล้ายแผ่นอิฐ หลังคาแบบราบและคลุมด้วยหญ้า หมายเหตุ ภูมิอากาศแบบกึ่งเมืองร้อนที่แห้งแล้ง กล่าวกันว่าที่พำนักเก่าแก่ที่สุดของอินเดียนแดงชาติพันธุ์พูโอล ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐโคโลราโด มีชื่อเสียงว่าเมซาร์เด (Mesa Verde) ปัจจุบันเป็นวนอุทยานแห่งชาติ

สังคมของชนพื้นเมืองในบริเวณนี้มีหลายแบบ ทั้งแบบลับและเปิดเผย มีการเดินรำบวงสรวง ในบางแห่งมีการเต้นรำบวงสรวง หรือพิธีแห่เห็นต่าง ๆ ซึ่งกินเวลาถึงปีละ 180 วัน สถาบันและสิทธิชิต่าง ๆ สืบททางสายโลหิตและตำแหน่งสูงสุดเป็นของฝ่ายสองพี่น้อง ทั้งชายและหญิง ทำงานในไร่ข้าวโพด ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้าน อาหารคือข้าวโพด ซึ่งบดในครกหิน และนำไปอบเป็นแผ่นบาง ๆ เป็นขนมปังแข็งและกรอบ ส่วนอาหารนอกจากนี้ก็มีเนื้อสัตว์ ซึ่งล่าโดยวิธีต้อนออกมานมีข้อห้ามคือ ไม่กินอาหารปลาทุกชนิด มีการใช้หม้อกันแร่หลาย ใช้ในการประกอบอาหาร เก็บอาหาร และใส่น้ำ ซึ่งต้องไปแบกมาเป็นระยะทางไกล

แหล่งล่าสัตว์

เขตนี้อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ มีลักษณะเป็นป่าส่วนใหญ่ ชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในเขตนี้เป็นพวกล่าสัตว์กึ่งเรื่องน รู้จักการเพาะปลูกแบบง่าย ๆ แต่เนื่องจากสภาพดินไม่อ่อนนวยให้ดังนั้น แม้ว่าพากนี้จะพยายามอย่างมากในเรื่องการเพาะปลูก แต่ก็ไม่อาจพึงการเพาะปลูกได้ เพราะผลผลิตໄทำไม่มากพอที่จะทิ้งอาชีพล่าสัตว์และตกปลาก็ได้ ชนพื้นเมืองในบริเวณนี้จะอยู่รวมกันเป็นเผ่าเล็ก ๆ

จำนวนชนพื้นเมืองอินเดียนแดงอเมริกัน

ในระยะที่มีนักพยากรณ์ชาวญี่ปุ่นไปยังโลกใหม่นั้น มีผู้สันนิษฐานว่ามีชนพื้นเมืองอินเดียนแดงอยู่ประมาณ 60 ล้านคน กระจัดกระจายอยู่ในบริเวณที่ราบสูงเม็กซิโก และในแองโกลอเมริกา มีภาษาพูดต่างกันถึง 550 ภาษา เมื่อชาวญี่ปุ่นเข้าไปตั้งถิ่นฐานก็ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งกับชาวพื้นเมืองเป็นระยะเวลาราวนาน ได้เกิดมีการรุกรุกไล่ชาวอินเดียนแดงให้เข้าไปอยู่ในที่บริเวณภายในทวีป เกิดสงครามฆ่าฟันกัน เกิดความอดอยาก โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกา จากการที่ชนผิวน้ำอพยพไปอยู่ทางตะวันตก ทำให้เกิดการสู้รบกับพวกอินเดียนแดงหลายชาติพันธุ์ และที่อยู่ของพวกอินเดียนแดงก็เป็นที่ต้องการของชาวผิวน้ำมากขึ้น เนื่องจากได้พบว่าดินแถบที่แห้งแล้งขาดความอุดมสมบูรณ์ของอินเดียนแดงนั้น กลับอุดมไปด้วยทรัพยากรอันมีค่ามากมาย คือ มีถ่านหินอยู่ระหว่างน้ำในสีของที่มีอยู่ในสหรัฐอเมริกาทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมีแร่ยูเรเนียม และปีටอเรียมด้วย อย่างไรก็ตามจำนวนพวกอินเดียนแดงชาติพันธุ์ต่าง ๆ ได้ลดจำนวนลงในปลายศตวรรษที่ 19 ปัจจุบันทั้งในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา จำนวนอยู่ในบริเวณที่รัฐบาลได้จัดไว้ให้อยู่ในเขตสงวน (Reservation) ไว้ให้โดยเฉพาะซึ่งคิดเป็นเนื้อที่แล้วในสหรัฐอเมริกา มีประมาณ 55 ล้านเอเคอร์ และในแคนาดา มีประมาณ 6 ล้านเอเคอร์

สำนักงานกิจการอินเดียนแดง (Bureau of Indian Affairs ก่อตั้งใน ค.ศ. 1824 อู่ในกระทรวงมหาดไทยของสหรัฐอเมริกา) ได้ให้สถิติเกี่ยวกับจำนวนอินเดียนแดงอเมริกันในเขตส่วนใหญ่ ๆ และในพื้นที่อื่น ๆ ใน พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) มีจำนวนประมาณ 1.959 ล้านคน ตั้งแสดงในตารางข้างล่าง

Federal Indian Reservations; Population

Federal Indian Reservations and Trust Lands¹

Source: Bureau of Indian Affairs, U.S. Dept. of the Interior (data as of 1990)
The total American Indian population according to the 1990 Census is 1.959 million.

State	No of Reser.	Tribally-owned acreage ²		Individually-owned acreage ²	No. of persons ³	Major tribes and/or nations
		acres ⁴	acres ⁴			
Alabama	1	230	0	16,504	Poarch Creek	
Alaska	1 ⁴	86,773	1,265,432	85,698	Aleut, Eskimo, Athapaskan, ⁵ Haida, Tlingit, Tsimshian	
Arizona	23	19,775,959	236,879	203,527	Navajo, Apache, Papago, Hopi, Yavapai, Pima	
California	96	520,049	66,769	242,164	Hoopo, Pauite, Yurok, Karok, Mission Bands	
Colorado	2	764,120	2,805	27,776	Ute	
Connecticut	1	1,638	0	6,654	Mashantucket Pequot	
Florida	4	151,874	0	36,335	Seminole, Miccosukee	
Idaho	4	464,077	327,301	13,780	Shoshone, Bannock, Nez Perce	
Iowa	1	3,550	0	7,349	Sac and Fox	
Kansas	4	7,219	23,763	21,965	Potawatomi, Kickapoo, Iowa	
Louisiana	3	415	0	18,541	Chitimacha, Coushatta, Tunica-Biloxi	
Maine	3	191,511	0	5,998	Passamaquoddy, Penobscot, Maliseet	
Michigan	8	14,411	9,276	55,638	Chippewa, Potawatomi, Ottawa	
Minnesota	14	779,138	50,338	49,909	Chippewa, Sioux	
Mississippi	1	20,486	0	8,825	Choctaw	
Montana	7	2,663,385	2,911,450	47,679	Blackfeet, Crow, Sioux, Assiniboine, Cheyenne	
Nebraska	3	21,742	43,208	12,410	Omaha, Winnebago, Santee Sioux	
Nevada	19	1,147,088	78,529	19,637	Paiute, Shoshone, Washoe	
New Mexico	25	7,119,982	621,715	134,355	Zuni, Apache, Navajo	
New York	8	118,199	0	62,651	Seneca, Mohawk, Onondaga, Oneida	
North Carolina	1	56,509	0	80,155	Cherokee	
North Dakota	3	214,006	627,289	25,917	Sioux, Chippewa, Mandan, Arikara, Hidatsa	
Oklahoma	1 ⁴	96,839	1,000,165	252,420	Cherokee, Creek, Choctaw, Chickasaw, Osage, Cheyenne, Arapahoe, Kiowa, Comanche	
Oregon	7	660,367	135,053	38,496	Warm Springs, Wasco, Paiute, Umatilla, Siletz	
Rhode Island	1	1,800	0	4,071	Narragansett	
South Dakota	9	2,399,531	2,121,188	50,573	Sioux	
Texas	3	4,726	0	65,877	Alabama-Coushatta, Tiwa, Kickapoo	
Utah	4	2,284,766	32,838	24,283	Ute, Goshute, Southern Paiute	
Washington	27	2,250,731	467,785	81,483	Yakima, Lummi, Quinault	
Wisconsin	11	338,097	80,345	39,387	Chippewa, Oneida, Winnebago	
Wyoming	1	1,958,095	101,537	9,479	Shoshone, Arapahoe	

หลักฐาน : The World Almanac, 394

การเรียกร้องสิทธิและผลประโยชน์ของอินเดียนแดงเริ่มมีผลกระทบต่อนโยบายของสหรัฐอเมริกา ใน พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) สภาองค์กรสัญยอมให้มีการใช้นโยบายที่ให้อินเดียนแดงอเมริกัน “มีสิทธิกำหนดตนเอง” และยอมให้มีส่วนร่วมใน “การปกครองและการให้การศึกษาต่อชนอินเดียนแดง แต่เมื่อชาวนิเดียนแดงที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีมากขึ้น ชาวอินเดียนแดงเริ่มเรียกร้องผลประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านี้มากขึ้น และต้องการควบคุมการนำทรัพยากรเหล่านี้มาใช้มากขึ้นด้วย

ส่วนในแคนาดา มีอินเดียนแดงอาศัยอยู่ร่วมกับพวกรสกิโนเพียง 1.4% ของพลเมืองทั้งหมดในประเทศ

ในปัจจุบัน ไม่ว่าชาติพันธุ์ใด บ้างคนทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม และในด้านบริการบ้างทำราชการ แต่ก็ยังคงมีบางชาติพันธุ์ที่ยังอาศัยแบบดั้งเดิมอยู่ บ้างอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่บ้างก็ยังคงอยู่ในเขตชนบท แยกกันอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่บ้างก็มีการติดต่อกันมากขึ้น เพื่อแสวงหาทางผนึกกำลังให้มีทายาททางการเมืองแข็งขึ้น เพื่อรักษาสิทธิอันชอบธรรมของตน

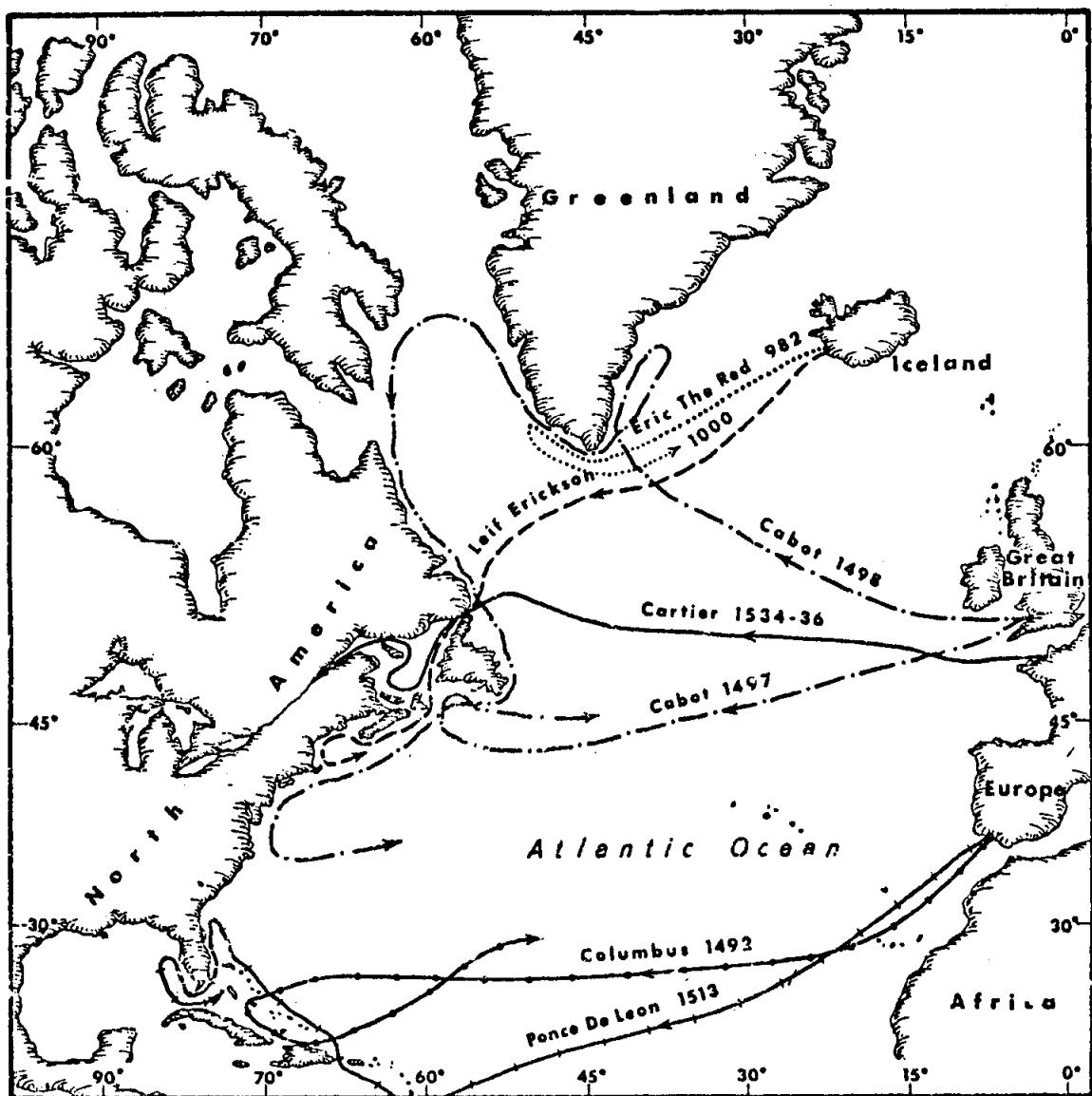
หมายเหตุ

สำนักงานสำรวจสำมะโนประชากรของสหรัฐอเมริกาได้ทำการสำรวจจำนวนประชากรชาวสหรัฐทั่วประเทศสำหรับช่วงทศวรรษที่ ค.ศ. 1990 นี้ แล้วรายงานออกมาว่า มีจำนวนทั้งสิ้น 248,709,873 คน เพิ่มขึ้นจากการสำรวจเมื่อทศวรรษที่ 1980 ถึง 10.2 เปอร์เซ็นต์ จากจำนวน 226,504,825 คน

การสำรวจกล่าวนี้จะกระทำการในทุก ๆ 10 ปี ซึ่งจากผลการสำรวจครั้งล่าสุดนี้ พบว่ามีน้อยกว่าอัตราการเพิ่มของจำนวนประชากรในช่วงปี 1960-70 ที่เพิ่มขึ้น 13.4 เปอร์เซ็นต์ และในช่วงปี 1970-80 ที่เพิ่มขึ้น 11.4 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ การสำรวจสำมะโนประชากรยังทำให้ทราบถึงจุดรั่วไหลของสิ่งที่กลยยมมาเป็นการทำทุ่มท้นของข้อมูลการสำรวจสำมะโนประชากรของรัฐต่าง ๆ ที่กำหนดเส้นแบ่งเขตการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง รวมทั้งทำให้รู้บาลกกลางแห่งสหรัฐอเมริกาสามารถกำหนดได้ว่าจะจัดสรรงบประมาณให้กับทางด้านเศรษฐกิจแก่รัฐต่าง ๆ เป็นจำนวนเท่าไร

รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในสหรัฐคือ 29,760,021 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากช่วงทศวรรษที่แล้ว 26.3 เปอร์เซ็นต์ หรือมากกว่า 6 ล้านคน ส่วนรัฐไวโอมิง ก็ยังคงครองแชมป์ในตำแหน่งรัฐที่มีคนอยู่น้อยที่สุด คือ 453,588 คน ซึ่งลดลงจากการสำรวจครั้งที่แล้ว 2.9 เปอร์เซ็นต์

นอกจากนี้การสำรวจครั้งนี้ยังทำให้ต้องจัดที่นั่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกันใหม่ ซึ่งมีการเพิ่มที่นั่งทั้งหมดอีก 19 ที่นั่งทำให้จำนวน ส.ส.ในสภาฯ ทั้งหมดนี้มีถึง 435 คน และรัฐแคลิฟอร์เนียก็ยังคงครองแชมป์ในการสำรวจครั้งนี้อีกด้วย ได้ที่นั่ง ส.ส.เพิ่มขึ้นมาอีก 7 ที่นั่ง ทำให้มี ส.ส.ทั้งหมดเป็น 52 คน ติดตามมาด้วยรัฐฟลอริดาได้ที่นั่งเพิ่มอีก 4 เท่าซึ่งได้อีก 3 ส่วน รัฐที่ได้อีกรัฐละ 1 ที่นั่งนั้นได้แก่ แอลابามา จอร์เจีย นอร์ทแคโรโลนา เวอร์จิเนีย และวอชิงตัน

รูป 8.3 : เส้นทางเดินเรือของนักสำรวจทวีปอเมริกาเหนือ

เมื่อมีการเพิ่มก็ต้องมีการลดลงบ้าง รัฐนิวยอร์ก เสียไป 3 ที่นั่ง รัฐอิลลินอยส์ มิชิแกน ไอโอโว และเพนซิลเวเนีย เสียไป 2 ที่นั่ง ส่วนรัฐที่ถูกลด ศ.ส.ลง 1 ที่นั่ง ก็คือ ไอโววา แคนซัส เคนทักกี ลุยเซียนา แมสซาชูเซตต์ มอนทานา นิวเจอร์ซีย์ และเเวสต์ เวอร์จิเนีย

การเข้ามาของชาวยุโรป

ในดินแดนตอนเหนือของประเทศเม็กซิโก มีผู้คนทั้งหมดไม่ถึง 1 ล้านคน จึงทำให้ชาวยุโรปที่อพยพมาจากโลกภายนอกอยู่ในดินแดนของทวีปใหม่ สามารถเข้าแทนที่ชาวพื้นเมืองได้อย่างง่ายดาย ในปัจจุบันพวกที่สืบทอดสายจากชาวยุโรป แอฟริกา และเอเชีย ได้เข้าอยู่แทนที่ชนพื้นเมืองในเกือบทุกที่ที่เป็นแหล่งอาหารตามธรรมชาติ ยกเว้นบางส่วนของรัฐอะแลสกา และแคนาดาตอนเหนือ แม้กระนั้นในเขตที่กล่าวมานี้ จำนวนชนพื้นเมืองก็มีน้อยมาก และการดำรงชีพแบบดั้งเดิมของตนก็ยังน้อยลงไปอีก

การค้นพบทวีปอเมริกาเหนือ

เส้นทางเดินเรือจากทวีปยุโรปที่จะมายังทวีปอเมริกาทั้งเหนือและใต้ อาจแบ่งเป็น 3 เส้นทาง คือ

1. สายแอตแลนติกเหนือ โดยเริ่มจากหมู่เกาะบริติช ฝ่ามหาสมุทรแอตแลนติก หมู่เกาะฟาร์อีส์ (Faroes) เกาะไอซ์แลนด์ เกาะกรีนแลนด์ และมาถึงแคริබ์ราดอร์ หรือเกาะนิวฟันด์แลนด์
2. มาตามทิศทางของลมสินค้าจากหมู่เกาะอะซอร์ส (Azores) ของโปรตุเกส หรือหมู่เกาะมาเดイラ (Madeira) ไปยังหมู่เกาะอินดิสตะวันตก ซึ่งเป็นเส้นทางที่พวกโปรตุเกสและสเปนใช้กัน
3. มาตามทิศทางลมสินค้าเข้าเดียวกัน แต่เริ่มจากฝั่งตะวันตกของทวีปแอฟริกามายังประเทศบราซิล

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ปรากฏว่า ชาวไอริชได้ครอบครองเกาะไอซ์แลนด์ ตั้งแต่ปลายคริสตศตวรรษที่ 9 ในปี ค.ศ. 936 พวคุณหนีอ (Norse Men) ได้เข้ามาแทนที่พวกไอริช และได้ตั้งสภานเป็นครั้งแรกในไอซ์แลนด์ ในปี ค.ศ. 982 Eric The Red ค้นพบฝั่งตะวันออกของเกาะกรีนแลนด์ และได้ยึดครองฝั่งตะวันตกไว้ ค.ศ. 986 ได้มีการตั้งหมู่บ้านขึ้นใหม่โดยมีหมู่บ้านชาวประมง 12 แห่ง พร้อมด้วยโบสถ์ 12 หลัง โดยมีเมืองสำคัญคือกอดธอาบ (Godthaab) การตั้งถิ่นฐานมีมาจนถึงปี ค.ศ. 1347 และเรียบหายไปโดยไม่ปรากฏเหตุผล แต่ต่อมาก็มีพวกເອສກິໂມເຊີງอพยพมาทางตะวันออกได้มาถึงที่นี่ และยึดครองอยู่ ในปี ค.ศ. 1000

ลีอิฟ อริคสัน (Leif Ericson) แห่งไอซ์แลนด์ ได้ลองเรือพร้อมด้วยพากคนหนึ่งนายัังที่แห่งหนึ่งซึ่งสันนิษฐานกันว่าคงจะเป็นชายผู้ซึ่งนิวอิงแลนด์ ได้มีการค้นพบขawanที่ใช้ในสังคมที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นเครื่องใช้ของพากอินเดียนแดง ในรัฐวิสคอนเซิน ขawanชนิดนี้เมื่อคิดเทียบอายุแล้วจัดเป็นขawanอยู่ในยุโรปสมัยกลาง จึงทำให้มีข้อคิดว่าจะเป็นไปได้เหมือนกับพากคนหนึ่งซึ่งเดินทางไปตามเส้นทางน้ำลึกเข้าไปในพื้นทวีปเป็นผู้นำเข้าไป หรืออาจจะเนื่องมาจากการค้าขายกันของพากอินเดียนแดง ในพงศาวดารของพากคนหนึ่งได้บรรยายเกี่ยวกับดินแดนใหม่ที่เพิ่งค้นพบ โดยกล่าวถึงเอลลูแลนด์ (Helluland) ว่ามีชายผู้ที่เต็มไปด้วยหินแบน ๆ ซึ่งอาจหมายถึงดินแดนล่าบรادر์ มาร์คแลนด์ (Markland) หรือดินแดนที่มีแต่ต้นไม้ซึ่งก็อาจจะเป็นนิวฟันด์แลนด์ และวินแลนด์ (Vinland) เป็นที่ลุ่มมีทุ่งหญ้าปักคลุม ซึ่งอาจจะหมายถึงบริเวณชายฝั่งทางใต้ของแม่น้ำเซนต์โลเรนซ์ ตอนเหนือของรัฐเมน ซึ่งเป็นสถานที่แห่งเดียวที่มีหญ้าปักคลุม

โคลัมบัส ได้ชี้อว่าเป็นผู้ค้นพบเกาะซานซัล瓦ดอร์ (San Salvador) ในหมู่เกาะบาهامาร์ ในปี ค.ศ. 1492 แต่เมื่อ 20 ปี ก่อนที่โคลัมบัสจะเดินทางมาถึง พระเจ้าคริสเตียนแห่งกรุงเดนมาร์ค ได้เคยให้ไปรอร์สท์ (Pothorst) นำเรือมาภายนอก ในรายงานของเขาก็มีเรื่องเกี่ยวกับดินแดนที่มีลักษณะเป็นฟายอร์ด ซึ่งสันนิษฐานว่าคงต้องเป็นล่าบรادر์อย่างแน่นอน หลังจากการเดินทางของโคลัมบัสแล้ว ในปี ค.ศ. 1497 และ 1498 จอห์น คาบอต (John Cabot) ในสมัยพระเจ้าเยนรีที่ 7 ของอังกฤษ ได้แล่นเรือเลียบชายฝั่งของแคนาดา ซึ่งอาจจะเป็นชายฝั่งนิวฟันด์แลนด์หรือโนวาสโกลเชีย และได้ทำเครื่องหมายของประเทศอังกฤษไว้บนฝั่งของเกาะนิวฟันด์แลนด์ นี้เป็นเหตุให้อยากถูกอ้างสิทธิของตนเหนืออเมริกา ในปี ค.ศ. 1513 ปองซ์ เดอเลออง (Ponc de Leon) ได้ขึ้นบกที่ฟลอริดา และในปี ค.ศ. 1519 สเปนได้เข้ายึดครองเม็กซิโก ในปี ค.ศ. 1530 ได้เริ่มรุ้งจักดินแดนฝั่งตะวันตกของทวีป และในปี ค.ศ. 1531 ปีชาร์โร (Pizarro) ทำการบุกพิชัยชนะอาณาจักรอินคา (Inca) จึงทำให้เปรูได้เข้ามาอยู่ในการปกครองของสเปน

การตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือ

สเปน

เป็นชนชาติแรกที่เข้าไปมีมั่นในอเมริกาเหนือ ภายหลังที่โคลัมบัสได้ค้นพบโลกใหม่แล้ว พากสเปนได้เข้าครอบครองเกาะสำคัญในหมู่เกาะอินดิสตะวันตก สเปนมีความสนใจมากในดินแดนเม็กซิโก เพราะที่นั่นเป็นแหล่งหง่านขุมทอง ซึ่งสเปนได้นำทางคำกลับประเทศของตนเป็น

จำนวนมาก ต่อมัสเปนได้เริ่มแสวงหาที่ใหม่อีก โคโรนาโด (Coronado) ซึ่งมีที่มั่นสำราญในเม็กซิโก ได้เดินทางมุ่งตรงจากเมืองเม็กซิโกขึ้นมาทางเหนือไปยังที่ซึ่งปัจจุบันคือดินแดนในรัฐแคนซัส เพื่อค้นหาคราชีอ “เมืองห้ามเจิดแห่งซิโบลา” (The Seven Cities of Cibola) ซึ่งกล่าวกันว่า ถนนปูลาดไปด้วยทองคำ ใน ค.ศ. 1769 พากสเปนได้เดินทางต่อไปยังชายฝั่งตะวันตกของ ทวีปอเมริกาเหนือ และในปีนั้นเองก็มีการตั้งหลักแหล่งขึ้นในดินแดนแคลิฟอร์เนียได้ ณ เมือง ชาวดิโอโก ใน ค.ศ. 1776 มีการจัดปีบูบติดการตั้งขึ้นอีกเรื่อย ๆ จนไกลขึ้นมาทางเหนือถึงเมือง ชาวนฟรานซิสโก และปลายคริสตศตวรรษที่ 16 นั้นเอง สเปนก็ได้ตั้งถิ่นฐานการค้าขึ้นใน รัฐฟลอริดา

แคนาดา

ภายในระยะเวลา 10 ปี หลังจากการเดินทางของจอห์น คาบอต ใน ค.ศ. 1498 แล้วได้มี ชาวประมงอังกฤษ พากบานสก์ (Basque) และพากบริตัน (Breton) เป็นจำนวนมาก เดินทาง มาทางถนนแหลมคอด ซึ่งอยู่นอกฝั่งของนิวอิงแลนด์และแคนาดา นักสำรวจชาวฝรั่งเศสเริ่ม เดินทางเข้ามาแคนาดาในตอนต้นคริสตศตวรรษที่ 16 และเนื่องจากฝรั่งเศสชนะน้ำเมืองน้ำ กว้าง ประกอบกับความมีโชคดี จึงทำให้ได้มีโอกาสได้เป็นจ้าวองค์เด่นที่ได้พบใหม่เนื้อที่อังกฤษ ใน ค.ศ. 1534 จาค็ส คาติเออร์ (Jacques Cartier) แห่งเซนต์ มาโล (St.Malo) นักเดินเรือจาก แคว้นบริตตานี ภายใต้พระบรมราชโองการของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสได้มาขึ้นบกที่อ่าวกาสเป (Gaspe) ทางเหนือของมณฑลนิวบรันสวิก (New Brunswick) ในควีเบค และได้นำเรือฝรั่งเศส ไปตามลำน้ำเซนต์โลเรนซ์ จนถึงที่ตั้งของเมืองมอนทรีออล (Montreal) ในปัจจุบัน และ 6 ปีต่อมา ก็ได้พยายามที่จะสร้างอาณาจักรขึ้นในดินแดนใหม่นี้ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะความไม่ เป็นมิตรของพากอินเดียนแดง และความหนาอุย่างรุนแรงในทุกหน้า

การบุกเบิกดินแดนนี้ได้เริ่มขึ้นใหม่โดย แซมมวล เดอ ชองปลัง (Samuel de Champlain) ได้ทำการตั้งอาณาจักร นิว ฝรั่งเศส (New France) ขึ้นใหม่ และนับเป็นเวลาถึง 150 ปี ที่ดินแดน “ฝรั่งเศสใหม่” ได้รับการพัฒนาด้วยมือชาวฝรั่งเศส ชองปลัง ได้สร้างเมืองปอร์ต รอยัล (Port Royal) หรือเมืองแอนนาโพลิส (Annapolis) ในมณฑลโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) ใน ค.ศ. 1605 และได้ wang รากรฐานให้แก่เมืองควีเบค ใน ค.ศ. 1608 ตั้งอาณาจักรแห่งอะเคเดีย (Acadia) ซึ่งประกอบด้วยโนวาสโกเชีย นิวบรันสวิก และเกาะปรินซ์ เอ็ดเวิร์ด

ในช่วงระยะเพียงไม่กี่ปีหลังจากที่พากฝรั่งเศสได้ทำการค้าขายขันสัตว์กับพาก อินเดียนแดง ฝรั่งเศสก็สามารถเข้าไปตามแม่น้ำเซนต์โลเรนซ์ได้ลึกจนถึงบริเวณลุ่มท่าเลสาบใหญ่

จากที่นี่พากฝั่งแคร์ดิฟฟ์ได้ขึ้นส่งสินค้าไปยังแม่น้ำวิสคอนเซิน และมิลวิสซิชิปปี แล้วถึงปากแม่น้ำมิลวิสซิชิปปี ในปี ค.ศ. 1682 ด้วยเหตุนี้ผู้คนแห่งนิวยอร์กในที่วิปอันกวางใหญ่และที่ซีบีจูบัน คือประเทศแคนาดา จึงตกเป็นของฝรั่งเศส แต่การขยายดินแดนนี้ก็เป็นไปอย่างหลวง ๆ และยกที่จะควบคุมถึง เมืองสำคัญ ๆ ของฝรั่งเศสได้แก่ ควีเบค มองทรีล และนิวออร์ลีนส์ ประวัติของอาณานิคมฝรั่งเศสในทวีปอเมริกาเหนือมักเป็นเรื่องของการกระทำทั้งและการแข่งขัน ซึ่งดึงดูดกันฝ่ายอังกฤษซึ่งอยู่ทางใต้อよู่เสมอ

บริษัทอ่าวหัดสัน (Hudson's Bay Company) ของอังกฤษ ซึ่งตั้งใน ค.ศ. 1670 ประกาศ สิทธิของตนเหนือดินแดนอันกวางใหญ่เพื่อครอบครองอ่าวหัดสันใน ค.ศ. 1731 จากสนธิสัญญา อุท烈ช (Utrecht) ทำให้ฝรั่งเศสประกาศยกเลิกดินแดนเหล่านี้ รวมทั้งดินแดนอะเดียให้แก่ สาธารณรัฐนาร์เจีย ในรอบกึ่งศตวรรษต่อมาหมู่บ้านของชาวอังกฤษได้ค่อย ๆ เข้ามาแทนที่ หมู่บ้านชาวฝรั่งเศส ตามชายฝั่งแอตแลนติก โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองแฮลิแฟกซ์ (Halifax) สองครามแย่งชิงอาณานิคมสงบลงเมื่อประเทศเมืองแม่ทั้งสองบุติดสัมภาระซึ่งกินเวลา 7 ปี คือตั้งแต่ปี 1756-1763 ใน ค.ศ. 1763 จากสนธิสัญญាទารีส ฝรั่งเศสได้ยกดินแดนทั้งหมด ในแคนาดาให้แก่สาธารณรัฐนาร์เจีย ต่อมา ได้มีสนธิสัญญาอิกบับหนึ่งยกดินแดนที่เหลือของ ฝรั่งเศสในทวีปอเมริกาเหนือให้แก่สเปน

พากันสำรวจชาวอังกฤษได้ดำเนินการสำรวจต่อจากชาวฝรั่งเศสในการขยาย ดินแดนแคนาดา ใน ค.ศ. 1793 อเล็กซานเดอร์ แมคเคน齐 (Alexander Mackenzie) ได้เดินทาง ขึ้นไปทางเหนือจนถึงมหาสมุทรอาร์กติก โดยล่องไปตามแม่น้ำสายใหญ่ซึ่งภายหลังได้ชื่อตาม ชื่อของเข้า และแล่นเลยไปทางตะวันตกจนถึงมหาสมุทรแปซิฟิก ผู้ดำเนินงานตามเข้าในเวลา ต่อมาคือ ไซมอน เฟรเซอร์ (Simon Fraser) และเดวิด ทอมสัน (David Thompson)

การบุกเบิกมณฑลมา尼โตรบา (Manitoba) เริ่มใน ค.ศ. 1811 เมื่อลอร์ด เซลเคิร์ก (Lord Selkirk) ได้พาพากสกอตมาตั้งถิ่นฐานในบริเวณลุ่มแม่น้ำเรด (Red)

จาก The Act of Union ใน ค.ศ. 1840 ได้มีการรวมดินแดนตอนเหนือและใต้ของ แคนาดาเข้าด้วยกัน จึงมีผลทำให้มีการตั้งรัฐบาลขึ้นอย่างเป็นทางการ ใน ค.ศ. 1849 ในช่วง เวลาตั้งกล่าวความคิดที่จะรวมตัวกันทางการเมืองของพวกอังกฤษในอเมริกาเหนือยังไม่เป็น รูปร่าง

แต่ความเจริญอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดรากฐานของการคิดจัดตั้งสหพันธ์ ขึ้น ได้มีการสร้างทางรถไฟเชื่อมระหว่างเมือง การมีแหล่งสนับสนุนทางด้านการเงิน การ ปรับปรุงการขนส่งและคมนาคม เป็นการบุกเบิกไปสู่ดินแดนทางตะวันตกและเป็นการกระตุ้น

ให้คิดถึงเรื่องการรวมตัวเป็นประเทศเดียวกัน การอพยพเข้ามาก็เป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้การขยายดินแดนเพิ่มเร็วขึ้น จำนวนประชากรเพิ่มจากจำนวนไม่ถึง 5 แสนคน ในปี ค.ศ. 1815 เป็นเกือบ 3 ล้านคน ใน ค.ศ. 1850 การเพิ่มและแพร่ขยายของประชากร การขยายตัวของอุตสาหกรรม การแบกภาระเพิ่มขึ้นของรัฐบาลท้องถิ่น และการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจ ล้วนเป็นสิ่งที่ให้เห็นถึงความจำเป็นอันรีบด่วนในการจัดตั้งองค์กรทางการเมืองที่ต้องใหญ่ กว่าระดับเมืองที่มีอยู่ ความคิดเรื่องความเป็นสหพันธ์ยังเดินขึ้นแก่ชาวแคนาดา หลังสงครามกลางเมืองอเมริกาซึ่งตัดทำลายสัมพันธภาพระหว่างสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกาในเวลาหนึ่น ชาวแคนาดาเกิดความกลัวว่าจะต้องตกเป็นอาณานิคม ดังนั้น นักการเมืองระดับท้องถิ่น จึงเริ่มคิดถึงสัมพันธ์ว่ามิใช่แต่จะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เท่านั้น แต่เป็นเรื่องจำเป็นเพื่อความอยู่รอด ของชาติ

ดังนั้น ใน ค.ศ. 1867 曼陀ロโนวาสโกรเซีย และนิวบรันสวิค ได้รวมเข้าเป็นสหพันธ์รัฐ มีรัฐธรรมนูญใหม่เกิดขึ้น 曼陀ロโนวาสโกรเซีย และนิวบรันสวิค (Province of Canada) แบ่งออกเป็นออนตาริโอ (Ontario) และควีเบค (Quebec) (ชื่อ Canada มีความหมายถึงประเทศทั้งหมดในภายหลัง) สหพันธ์รัฐได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว มา尼โตรนา ได้เข้ามาร่วมใน ค.ศ. 1870 บริติช โคลัมเบีย ใน ค.ศ. 1871 เกาะปรินซ์ ออฟ เวอร์ค ใน ค.ศ. 1905 曼陀ロใหม่ 2 曼陀ロซึ่งอยู่ในเขตทุ่งหญ้าแพรรี คืออัลเบอร์ตา (Alberta) และซัสแแกตเชอวัน (Saskatchewan) ได้เข้ามาร่วมด้วย กล่าวได้ว่า ในราวดันคริสตศตวรรษที่ 20 แคนาดาจึงมีอาณาบริเวณดังเช่นขอบเขตในปัจจุบัน ยกเว้น นิวฟันด์แลนด์ (รวมด้วยลาบรادرดอร์) ซึ่งเข้าร่วมในสหพันธ์ เมื่อ ค.ศ. 1949

จาก Imperial Conference ใน ค.ศ. 1926 ได้มีการประกาศรับรองเอกสารของ ประเทศาคีในเครือจักรภพ ซึ่งแคนาดาในทางปฏิบัติได้เป็นประเทศาคีสมาชิกมาก่อนแล้ว The Statute of Westminster (1931) ไดยอมรับเอกสารของแคนาดาอย่างเป็นทางการว่ามีความ เสมอภาคเท่าเทียมกับของสหราชอาณาจักร และของประเทศาคีอื่น ๆ ในเครือจักรภพ

ประชารัตนใหญ่ของแคนาดาอยู่กันหนาแน่นในอาณาเขตกว้าง 200 ไมล์ ทาง ตอนเหนือของทะเลสาบใหญ่ และทางตะวันออกไปตามเส้นแม่น้ำ เชนต์ โลเรนซ์ ส่วนดินแดน อีก 1 ล้านตารางไมล์ หรือ 1/3 ของเนื้อที่ทั้งหมดของแคนาดา ซึ่งอยู่เหนือเขตที่กล่าวมาแล้ว มีประชากรเพียง 1 หมื่นคนเท่านั้น เฉลี่ยได้ว่าในเนื้อที่ 100 ตารางไมล์ มีคนอยู่ 1 คนเท่านั้น ในช่วงเวลาเพียง 4 ศตวรรษ ประเทศาคานาได้เริ่มจากชาวประมงที่กระจัดกระจายเพียงหยิบมือ เดียว มาเป็นประเทศาอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ที่มีประชากรมากกว่า 20 ล้านคน และมีพื้นที่ มากกว่ากึ่งหนึ่งของพื้นทวีปและได้รับการจัดลำดับอยู่ในประเทศาเด่นทางการค้าของโลก

สหรัฐอเมริกา

เมื่ออังกฤษเห็นว่าพวกฝรั่งเศสได้ครอบครองดินแดน เชนต์ โลเรนซ์ และพากสเปน ได้ครอบครองชายฝั่งแคริบเบียน รวมทั้งฟลอริดา อังกฤษจึงเลือกตั้งอาณา尼คุณของตนขึ้นบ้าง บนพื้นแผ่นดินที่เป็นช่องว่างระหว่างอาณา尼คุณทั้งสอง โดยมีคุนย์กลางในบริเวณอ่าวเชสเพ็ค (Chesapeake Bay) และแม่น้ำเดลaware (Delaware) ใน ค.ศ. 1606 อังกฤษได้ขึ้นบกที่อ่าวบอสตัน โดยบังเอญ แต่ก็ยังไม่มีการตั้งถิ่นฐานกันอย่างถาวร จนกระทั่งมีพวกพิลigrim มาขึ้นบกที่เมือง พลิมัธ แมสซาชูเซตส์ (Plymouth, Mass.) ในวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1620 ในตอนต้นคริสตศตวรรษที่ 17 ดินแดนซึ่งประกอบด้วยอาณา尼คุณต่าง ๆ ตามชายฝั่ง แต่เดิมเป็นเพียงการกระจายถิ่นฐานของชาวอาณาจักร เนเธอร์แลนด์และสวีเดนได้ตอกเป็นของชาวอาณาจักรแต่ผู้เดียว พวกที่มาตั้งรกรากในอาณา尼คุณแห่งนี้ล้วนแต่เป็นชาวヨโรป มุ่งมาแต่ทางด้านตะวันออกของทวีป เพื่อที่จะมองหันกลับไปยังทวีปเดิมของตน เพราะทางด้านตะวันตกมีเครื่องกีดขวางต่าง ๆ กัน ซึ่งได้แก่ ป่า เข้า และชนพื้นเมืองอเมรินเดียน (Amerindians) เทือกเขาแอปปานเชียนก์เป็นอุปสรรคอันสำคัญอีกอย่างหนึ่ง จึงทำให้คนเหล่านี้ไม่สนใจจะขยายดินแดนไปในทิศทางนั้นเป็นเวลานานถึง 150 ปี พวกนี้ประกอบกันมาจากหลายเชื้อชาติ เช่น อังกฤษ สกอต ไอริชเชื้อสกอต ดัช เยอรมัน และฝรั่งเศส พวกนี้มีป้าเป็นบ้าน มีความแข็งแกร่งบึกบึนและความชำนาญร่วงกับชาวพื้นเมือง

มีดินแดนสำคัญอู่ 2 แห่ง คือ ดินแดนทางเหนือและดินแดนทางใต้ ดินแดนทางเหนือ มุ่งความสนใจไปในด้านการประมงและงานทางทะเล จึงเป็นกำลังสำคัญทางด้านกำลังทางเรือ ส่วนดินแดนทางใต้ส่วนใหญ่เป็นดินแดนที่มีเจ้าของจับจองทำการเพาะปลูก ทั้ง ๆ ที่มีความแตกต่างกันระหว่างดินแดนทั้งสองแห่ง แต่ก็ยังมีการวางแผนที่จะรวมดินแดนทั้งสองแห่งนี้เข้า เป็นประเทศเดียวกัน ผลก็คือ หลังจากการปฏิวัติของชาวอเมริกันกันแล้ว ได้มีการรวมรัฐ 13 รัฐ เข้าเป็นสหพันธ์รัฐ และมีรัฐบาลกลางเป็นตัวแทนในเรื่องอำนาจและสิทธิบทางประการ

ความเจริญเติบโตของประเทศในชั้นต่อมาก็คือ การขยายอาณาเขตข้ามทวีปในดินแดนทางใต้ พากชาวไร่และทาสชานนิโกร พร้อมด้วยพากชาวนาผิวขาวที่ยกจน และนักสร้างเมือง รวมกับผู้คนที่อพยพเข้าประเทศนี้ ได้มุ่งเดินทางไปทางทิศตะวันตก และเนื่องจากทางใต้ไม่มีธรรมชาติเป็นอุปสรรคกีดขวางในการเดินทาง การขยายอาณาเขตของพากชาวใต้ จึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว ในไม่ช้าพากเหล่านี้ก็ไปถึงเขตแดนเท็กซัส ส่วนดินแดนทางตอนเหนือ

มีที่อกเข้าແປປະເລີ້ມຍືນທີ່ຕັ້ງຕະຫຼາດກົດໜຸ່ມເປັນຄົວງກົດຂວາງ ຈຶ່ງທຳໄຫ້ກາຮອພຍພໄປຕັ້ງກຣາກ
ທາງຕະວັນຕກເບີນໄປຢ່າງໜ້າ ງ

ໄດ້ມີກາຮູ້ອົບປະກິດແຈ່ພົວມະນຸຍາ ລູຍເຊີຍນາຈາກຝຣັ່ງເສດ ທີ່ຝຣັ່ງເສດໄດ້ມາຈາກສປັນ
ໃນສມັບປະຫານາບົດແຈ່ພົວມະນຸຍາ ສຫຫວຼວມເມັກນິດແດນເພີ່ມມາກີ່ນພຽມດ້ວຍເນື່ອງທ່າ
ນິວອ່ອຮິລິນສ ຈຶ່ງປັນອັນວ່າສຫຫວຼວມເມັກນິດໄດ້ຄວບຄຸມຮະບນທາງນ້ຳຕອນກລາງຂອງທວີປ່ໄວ້ໄດ້ທັ້ງໝົດ
ໜັງຈາກທີ່ອົບປະກິດແດນແລ້ວກີ່ມີຄວາມກົດດັນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກດັນແດນທາງໄດ້ຈຶ່ງຖືກມີກາຮົວມ
ເທິກຫຼັສເຂົ້າມາ ຄວາມກົດດັນຈາກທາງຕະວັນອອກແລະຕະວັນຕກລາງທຳໃຫ້ໄດ້ຮູ້ອົບປະກິດເພີ່ມຂຶ້ນ
ແລະໃນທີ່ສຸດກົມໍແຮງກົດດັນຈາກທຸກ ຖ້າ ຈົນກ່ອໄຫ້ເກີດສົງຄຣາມເມັກຫຼົກ ທີ່ຜລກົກົດໄດ້ຮູ້ແຄລິໂຟ່ນ
ແລະດັນແດນທີ່ເຫຼືອທາງຕະວັນຕກເພີ່ມຂຶ້ນ

ກາຮັ່ງຂັ້ນຮ່ວງພວກຫຼາວທີ່ຮັກອີສະຮະແລ້ວພວກອຸຫາກຮຽນຂ້າງໜຶ່ງ ກັນພວກ
ເຈົ້າອອງແຮ່ແພ່ດ້າຝ່າຍອີກຂ້າງໜຶ່ງເພີ່ມມາກີ່ນເຮື່ອຍ ຖ້າ ກາຮັ່ງຂັ້ນເປັນເຮື່ອງທີ່ວ່າໄຄຣະເປັນ
ຝ່າຍແຮກທີ່ຂໍຍາຍແລະໄດ້ຄ່ອບຄ່ອງດັນແດນທາງຕະວັນຕກຂອງແມ່ນໜ້າມີສົງສົບປົງ ດ້າຝ່າຍໄດ້ໄລ້
ຄ່ອບຄ່ອງດັນແດນໃໝ່ ຖ້າ ກີ່ມາຍຄວາມວ່າຝ່າຍນີ້ຈະມີສົງສົບປົງໃນກາຮົວມະນຸຍາກີ່ນ
ຕາມທີ່ຕົກລົງກັນໃນສຫພັນຮ ທີ່ມີຜລທຳໃຫ້ດຸລີຍຂອງອໍານາຈາເປີ່ຍນໄປ ດ້ວຍເຫຼຸ້ນນີ້ ເຫດກາຮົວມະນຸຍາທີ່ຕາມມາ
ຈຶ່ງເປັນເຮື່ອງທີ່ຄົກເດີຍກັນນາຈານເກີດກາຮະທບກະຮ່າງກັນຕາມຫຍຸດແດນ ຜລທີ່ສຸດ ໃນ ດ.ສ. 1861
ພວກຮູ້ທາງໄດ້ 11 ຮູ້ ຈຶ່ງແຍກຕົວອອກຈາກສຫພັນຮ ແລະ ຕັ້ງສາມພັນຮຮູ້ຂອງຕົນເຂົ້ນໄໝ່ ຕາມນັ້ນແໜ່ງ
ຮູ້ຮຽນນຸ້ມຂອງສຫພັນຮ ກາຮອນຕົວຈາກສຫພັນຮນີ້ເປັນສົທີຍ່າງໜຶ່ງຂອງແຕ່ລະຮູ້ ແຕ່ກາຮ
ແຍກຕົວຮັ້ງນີ້ນັ້ນເປັນກາຮົວມະນຸຍາຮູ້ບາລກລາງ ອ້າຍອ່ານ້ອຍກົດໃຫ້ຮູ້ບາລກລາງອ່ອນແອຈນ
ອາຈໄດ້ຮັບອັນຕາຍຈາກອໍານາຈາກຍຸນອກໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ຮູ້ບາລກລາງຈຶ່ງຕ່ອດ້ານຂບວນກາຮັບແນວດັນແດນ
ຜລກົກົດເກີດສົງຄຣາມກລາງເມືອງ (Civil War) ຂຶ້ນໃນຮ່ວງປີ ດ.ສ. 1861 ຫຶ່ງ ດ.ສ. 1865

ກ່ອນທີ່ຈະເກີດສົງຄຣາມກລາງເມືອງ ພວກຫາສທີ່ເປັນກຳລັງຄໍາຈຸນເສຣ໌ຮູ້ກິຈຂອງພວກ
ເພະປຸລູກໃນກາຄ ໄດ້ເຮີ່ມມີຮູ້ນະທາງເສຣ໌ຮູ້ກິຈແລະສັງຄມດີຂຶ້ນ ແລະມີເວລາວ່າງມາກີ່ນຈົນ
ເພີ່ຍພອຈະດຳນິນກາຮົວມະນຸຍາໃນເຮື່ອງກາຮົວມະນຸຍາຕັ້ງກົດຕົ້ນໃນຮູ້ນະຫຼາມກຸ່ມໜຶ່ງ
ອີກຫຼືພລເຫັນນີ້ມີມາກີ່ນຈົນຮູ້ບາລກລາງແລະຮູ້ບາລກລາງທີ່ນີ້ໄດ້ກວາມສົນໃຈຮັບຜິດຫອບໃນໂຄຮກ
ຕ່າງ ຖ້າ ແຕ່ຂະນະເດີວັກນີ້ມີກາຮົວມະນຸຍາຕັ້ງກົດຂຶ້ນ

ສົງຄຣາມໄດ້ກຳລັຍລ້າງໜັ້ນປົກຮອງຂອງຮູ້ທາງໄດ້ ແລະໄດ້ກຳລັຍກາຮົວມະນຸຍາຕັ້ງນີ້ໄດ້
ສົງຄຣາມໄດ້ກຳລັຍລ້າງຮູ້ທາງກາດໄດ້ເສີຍຈຸນແມ່ປ່ຈຸບັນກົງຍັງໄມ້ສາມາຮັກປັບປຸງໃຫ້ພື້ນດື່ນຂຶ້ນມາໄດ້
ອ່າງເຕີມທີ່ ທັ້ງກາງດ້ານເສຣ໌ຮູ້ກິຈແລະສັງຄມ

ໜັງສົງຄຣາມກລາງເມືອງ ຂາວອເມັກນິດໄດ້ຮັມກັນສ້າງປະເທດຫົ້ນອ່າງຮວດເຮົວ

ใน ค.ศ. 1912 บรรดาธุรกิจต่าง ๆ ที่ติดต่อกันอยู่บนพื้นที่วีปได้เข้าร่วมกันเป็นปีกแฝ่นเดียวกัน ในรูปของสหรัฐ (รัฐอะแลสกาได้เข้าร่วมใน ค.ศ. 1959 และรัฐอาวายได้เข้าร่วมเป็นรัฐสุดท้าย คือ รัฐที่ 50 ใน ค.ศ. 1960) อุตสาหกรรมได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วจนสามารถผลักดันให้สหรัฐ-อเมริกากลายเป็นประเทศแนวหน้าในหมู่ประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ

ประชากรในแคนาดา

จากสถิติ พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) แคนาดา มีประชากรทั้งหมดเป็นจำนวน 26.6 ล้านคน การกระจายของประชากรเบาบาง 1 : 7 มีเชื้อสายอังกฤษ 25% ฝรั่งเศส 24% และยุโรปอื่น ๆ 16% ผสม 28% ภาษาราชการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส มีประชากรตั้งถิ่นฐานใน มนตรลและดินแดนต่าง ๆ ดังนี้

มนตรล	เนื้อที่ (ตร.ไมล์)	จำนวนประชากร
อัลเบอร์ตა	248,800	2,472,500 คน
บริติชโคลัมเบีย	358,971	3,138,900 คน
มานิโโภ	211,723	1,090,700 คน
นิวบรันสวิค	27,834	724,300 คน
นิวฟันด์แลนด์	143,510	573,000 คน
โนวาสโกเชีย	20,402	892,000 คน
อ่อนตาริโอ	344,090	9,747,600 คน
ปรินซ์ เอดเวิร์ด ไอร์แลนด์	2,185	130,400 คน
ควีเบค	523,859	6,770,800 คน
ชาสแกตเชอวัน	220,348	1,000,300 คน
ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ	1,271,442	54,000 คน
ยูคอน	184,931	26,000 คน

เมืองใหญ่

เมืองใหญ่ที่มีประชากรมากเรียงตามลำดับใน พ.ศ. 2529 มีดังนี้

อันดับ	เมือง, มณฑล	จำนวนประชากร
1	โตรอนโต, ออนตาริโอ	3,427,000 คน
2	มอนทรีล, ควิเบค	2,921,000 คน
3	แวนคูเวอร์, บริติชโคลัมเบีย	1,380,000 คน
4	ออตตawa, ออนตาริโอ	819,000 คน
5	เอ็มมันตัน, อัลเบอร์塔	785,000 คน
6	คาล加รี, อัลเบอร์塔	671,000 คน
7	วินนิเพก, Manitobा	625,000 คน
8	ควิเบค, ควิเบค	603,000 คน

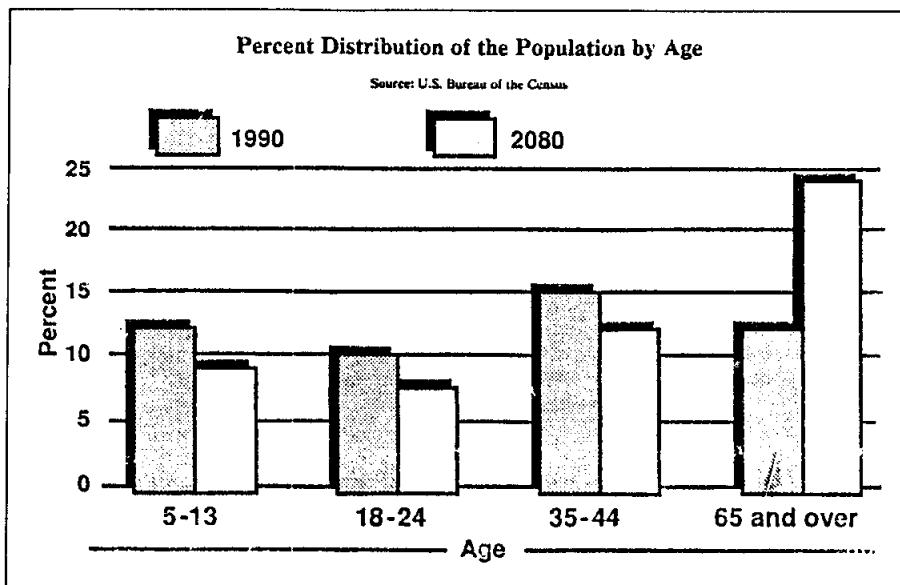
ประชากรในสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาได้ซื้อว่าเป็นบิ๊กอล "Melting Pot" นานานแล้ว เพราะว่ามีประชากรประกอบไปด้วยชนชาติต่าง ๆ เป็นอันมากไปจากทั่วโลก ในประวัติศาสตร์อเมริกัน พวกแรกไปจากยุโรป คือ อังกฤษและเนเธอร์แลนด์ และระยะต่อมาที่มีพากอพยพไปจากทวีปแอฟริกา เอเชีย อเมริกาใต้ และออสเตรเลีย แคนาดาเป็นจำนวนมาก นิโกรเริ่มไปจากทวีปแอฟริกาใน สภาพกาส อดีตอาศัยอยู่ในภาคใต้เป็นส่วนใหญ่ โดยเป็นแรงงานในการทำไร่ขนาดใหญ่แต่ ปัจจุบันกระจายอยู่ทั่วประเทศ จากสถิติพลเมืองผิวดำในแต่ละเดินแดน ใน พ.ศ. 2517 กล่าวว่า อาศัยอยู่ในเดินแดนตอนเหนือ 40% ตะวันออกเฉียงเหนือ 19% กลางค่อนไปทางเหนือ (North Central) 21% ใต้ 52% ตะวันตก 8% รัฐที่มีพลเมืองผิวดำมากที่สุดคือ นิวยอร์ก (2.1 ล้านคน) รองลงมาคืออิลลิโนย์ (1.4 ล้านคน) แคลิฟอร์เนีย เท็กซัส จอร์เจีย นอร์ธ แคโรไลนา ลุยเซียน่า เป็นต้น

ชาวเอเชีย โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่นได้ตั้งถิ่นฐานเป็นจำนวนมากกว่าหนึ่งในสามของ จำนวนพลเมืองทั้งหมดในรัฐอาวาย นอกจากนั้นเป็นชาวจีน พิลิปปินส์ เกาะหลี อินเดีย และ เวียดนามอพยพด้วย

จากสถิติ พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) สหรัฐอเมริกามีจำนวนประชากรทั้งหมดประมาณ 248.7 ล้านคน ประกอบไปด้วยชนผิวขาว (80.3%) ชนผิวดำ (12.1%) และชนชาติอื่น ๆ

การกระจายของประชากรโดยอายุ

แหล่งข้อมูล : *The World Almanac*, 76

รัฐที่มีประชากรมากตามลำดับ

จากสถิติประชากร พ.ศ. 2533 รัฐที่มีจำนวนประชากรมากเรียงตามลำดับมีดังนี้คือ

ลำดับ	รัฐ	จำนวนประชากร (พันคน)
1	แคลิฟอร์เนีย	29,760 คน
2	นิวยอร์ก	17,990 คน
3	เท็กซัส	16,986 คน
4	ฟลอริดา	12,537 คน
5	เพนซิลเวเนีย	11,881 คน
6	อิลลินอยส์	11,430 คน
7	ไอโอโว	10,847 คน
8	มิชิแกน	9,295 คน
9	นิวเจอร์ซีย์	7,730 คน
10	นอร์ธ แคโรลינה	6,628 คน

เมืองใหญ่

เมืองที่มีประชากรมากเรียงตามลำดับ ใน พ.ศ. 2533 ดังนี้

อันดับ	เมือง, รัฐ	จำนวนประชากร
1	นิวยอร์ก, นิวยอร์ก	7,322,564 คน
2	ลосแองเจลิส, แคลิฟอร์เนีย	3,485,398 คน
3	ชิคาโก, อิลลินอยส์	2,783,726 คน
4	ชิวสตัน, เท็กซัส	1,630,553 คน
5	ฟิลาเดลเฟีย, เพนซิลเวเนีย	1,585,577 คน
6	ชาแนดิโอโก, แคลิฟอร์เนีย	1,110,549 คน
7	ดีกรอยต์, มิชิแกน	1,029,974 คน
8	ดัลลัส, เท็กซัส	1,006,877 คน
9	พินิกซ์, แอริโซนา	983,403 คน
10	ชาแนลอนตอนิໂו, เท็กซัส	935,933 คน

แหล่งที่มา : The World Almanac, 132

ข้อสังเกต

ผลเมืองอเมริกันขอบย้ายที่อยู่เสมอ เช่น ย้ายจากเมืองหนึ่งไปอยู่อีกเมืองหนึ่งจากเมืองไปอยู่ชานเมือง จากท้องนาไปอยู่ในเมือง เป็นต้น หันนี้ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น เพื่อแสวงหาโอกาสที่จะได้งานใหม่ ๆ เพื่อเปลี่ยนอาชีวะบ้าง และถือหลักเลี้ยงมลพิชและความปลอด เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จำนวนประชากรและอันดับของเมืองจึงมีการเปลี่ยนแปลงในแต่ละปี เมืองใหญ่ที่ยังคงอันดับอยู่ได้คือ อันดับที่ 1-3 นอกจากนั้นได้มีการเปลี่ยนอันดับ เช่น 瓦ซิงตันดีซี เคยติดอันดับที่ 9 ใน พ.ศ. 2513 ใน พ.ศ. 2519 ตกเป็นอันดับที่ 12 แต่ใน พ.ศ. 2533 ตกเป็นอันดับที่ 19 มีประชากร 638,333 คน

สรุป

เมื่อก่อนโคลัมบัสเดินทางมาพบทวีปอเมริกาเหนือนั้น ดินแดนนี้เป็นที่อยู่ของชนพื้นเมืองอินเดียนแดงมาก่อน อินเดียนแดงมีหลายชาติพันธุ์ ตั้งถิ่นฐานกระจายอยู่ในทวีป และต่างก็มีแหล่งอาหารธรรมชาติอยู่ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ชาติพันธุ์เหล่านี้ยังคงมีเชื้อสายมานานถึงปัจจุบัน ซึ่งรู้บาลทั้งคนาดาและสหรัฐอเมริกาต่างก็จัดให้อยู่ในเขตสงวน อินเดียนแดง

อเมริกันปัจจุบันเริ่มได้รับการศึกษามากขึ้น ดังนั้น บ้างจึงเข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม และบ้างเข้ารับราชการ แต่ก็ยังคงมีอยู่เป็นจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในเขตชนวนและยังคงเดินอยู่

ประชากรจากการสำรวจสำมะโนประชากรของสหรัฐอเมริกาใน พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) มีจำนวนทั้งสิ้น 248.7 ล้านคน รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐที่มีจำนวนประชากรมากที่สุด ในขณะที่รัฐไวโอมิงมีคนอยู่น้อยที่สุด การสำรวจประชากรจะกระทำกันในทุก ๆ 10 ปี และจำนวนประชากร จะมีผลกระทบต่อการจัดที่นั่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ส่วนประชากรในแคนาดา มีจำนวน 26.6 ล้านคน จากการสำรวจใน พ.ศ. 2533 (ค.ศ. 1990) มนต์ลีกมีจำนวนประชากรมากที่สุดคือ ออนตาริโอ และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ นิวฟันด์แลนด์

กิจกรรมเสนอแนะ

- ให้นักศึกษาค้นคว้าหาจำนวนประชากรจากการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดของแคนาดาและของสหรัฐอเมริกา และเขียนเปลี่ยนตัวเลขในคำาระเพื่อเปรียบเทียบ
- ให้นักศึกษาเขียนชื่อชาติพันธุ์อินเดียนแดงให้ถูกต้องตามถิ่นที่อยู่ในแผนที่โครงร่างของโลกของเมริกาได้อย่างน้อย 5 ชื่อ
- ให้นักศึกษาเขียนอธิบายแหล่งอาหารธรรมชาติสมัยก่อนโคลัมบัสได้พอสังเขป

แบบฝึกหัด

1. อธิบายแหล่งอาหารธรรมชาติของชนพื้นเมืองอินเดียนแดง 2 แหล่ง พร้อมกับแสดงขอบเขตในแผนที่ประกอบ
  2. เขียนชื่อชาติพันธุ์อินเดียนแดงอเมริกันชาติพันธุ์ใหญ่ ๆ ในแผนที่โครงสร้างของโกลอเมริกา อย่างน้อย 5 ชาติพันธุ์
-

